

[Madsen-Mygdal.]

tik og den Fagforeningspolitik, som i Øjeblikket behersker Landet, kan tænkes fortsat ud i Fremtiden, saa er den Dag ikke fjern, da hele Landbrugets Produktion maa omlægges, da den Eksportindustri indenfor Landbruget, som nu tilvejebringer den alt overvejende Part af Landets Valuta, uvægerlig vil blive lagt øde. Den intensive Landbrugskultur vil blive afløst af mere ekstensive Driftsformer, og Landbruget vil efterhaanden synke ned paa samme Standpunkt, som Landbruget indtager i de fleste andre europæiske Lande, hvor det indskrænker sig til en delvis Forsyning af Hjemmemarkedet. Ja, til den Tid vil Landbruget ikke kunne beklage sig over Afleveringspligten, hvis den da eksisterer, for saa har Landbruget ikke nogen Valuta at aflevere, og saa hører Diskussionen for saa vidt ogsaa op, men jeg vil saa ogsaa haabe, at de Erhverv, der nu kræver Tvangsaflevering for Landbruget, til den Tid vil være i Stand til selv at skaffe sig den Valuta, som dog nok er en Eksistensbetingelse for dem.

Denne Afleveringspligt med tilsvarende kunstig Valutanotering er saaledes ikke blot i Øjeblikket en Uret imod Landbruget, som den fratager det en Del af dets lovlige Betaling for Eksportvarerne, men den vil, hvis den fortsat opretholdes, betyde en saadan Undergravning af Landbrugets i Forvejen svækkede Rentabilitet, at hele den Landbrugsindustri, som her i Landet er udviklet til større Fuldkommenhed end vel i noget andet Land, i Løbet af forholdsvis overskuelig Tid vil blive lagt øde. Der er kun en ringe Trøst at hente deri, at det dog kun er Landbruget, det gaar ud over; det vil selvfølgelig komme til at paavirke hele vort Erhvervsliv, og for hele vort Samfund rummer Systemet den store Fare, at vi valutamæssigt arbejder med Bind for Øjne og forholdsvis hurtigt, hvis vi fortsætter paa den Maade, kan miste ethvert Hold paa Kronen.

Den eneste Begrundelse, Regeringen har opstillet for denne ejendommelige og i hele Verden enstaaende Fremgangsmaade, er den, at vi for at styrke vort gode Forhold til England og for at kunne følge Sterling nødvendigvis maa opretholde Afleveringspligten og automatisk holde Sterlingpariteten, selv om den ansatte Kurs er af rent fiktiv Natur. Jeg vil hertil gerne bemærke, at i Bestræbelserne for at opretholde Danmarks Stilling som et Sterlingland skal mit Partis Støtte og Medvirkning aldrig savnes. Om dette Maal for vor Valutapolitik kan der i dette Land neppe være Uenighed. Lige-

som vi forlod Guldet sammen med England, saaledes bør vi ogsaa ved alle til Raadighed staaende Midler tilstræbe, at vi til sin Tid er i Stand til at stabilisere Kronen sammen med Sterling. Men de Lande, som man i England sammenfatter under Navnet Sterlinggruppen eller Sterlingarealet, er jo aldeles ikke Lande, der automatisk eller mekanisk opretholder den Sterlingparitet, der tidligere fandtes under Guldindløseligheden. Tværtimod, ingen af dem gør det, kun Danmark søger at give det Udseende af at gøre det, men i Virkeligheden gør Danmark det heller ikke.

Det, man i England kalder Sterlinglande, er alle de Lande, der ligesom England har forladt Guldindløseligheden, og for hvem Sterling er den naturlige Basis for international Handel. Det er mellem disse Lande, at der ved en senere Stabilisering af Mønten kan tænkes tilvejebragt en vis pengemæssig Samhørighed med Sterling som Basis. Men ingen af disse Lande opretholder i Dag den fulde Sterlingparitet, de ligger alle under Sterling, nogle af dem endda betydeligt under Sterling. New Zealand ligger ca. 12 pCt., Australien ca. 25 pCt., Argentina endog ca. 30 pCt. under Sterling, og nu for nylig er Norge og Sverige, der en lang Tid uden nogen som helst Afleveringspligt og altsaa paa et reelt Grundlag har opretholdt Sterlingpariteten, ogsaa gaaet under Sterling. Den saakaldte Sterlingklubs Medlemmer karakteriseres ved, at de alle har en Valuta, der ligger under den gamle Sterlingparitet, men derfor opfører man jo ikke, saa vidt jeg ved, i England med at kalde dem Sterlinglande. Man siger ikke, at f. Eks. Sverige er gaaet ud af Sterlingklubben, fordi Valutaen er gaaet ca. 10 pCt. ned under den gamle Sterlingværdi. De skandinaviske Lande betragtes som Sterlinglande, hvad enten deres Valuta noteres til 18,20 eller til 19,80, og selv Argentina med en Valuta, der ligger ca. 30 pCt. under Sterling, er i lige saa høj Grad Medlem af Sterlingklubben. Saa længe disse Lande ikke har stabiliseret Valutaen — og ingen kan i Dag sige, hvor længe det vil vare, inden saadan Stabilisering kan finde Sted —, saa er Svingninger til en vis Grad uundgaelige. Det gælder selvfølgelig om ved de Midler, der staar til Raadighed, at gøre disse Svingninger saa smaa som muligt. Men det forekommer mig dog, at naar de øvrige Sterlinglande — for nu at anvende dette Udtryk —, der alle uden Undtagelse har fri Valutanotering, alligevel er i Stand til at holde sig fri for de store Fluktuationer, saa er det ejendommeligt, at vi